

primus. Memorabuntur inquit et conuertentur ad dñm vniuersi fines terre. Non igit sic erāt obliuiscite gentes deū: vt eius nec cōmemorate recordarent. Obluiscendo autē deum tanq̄ obliuiscendo vitā suā: cōuerse fuerant in mortē: hoc est in infernū. Cōmemorate vero cōuertunt ad dñm tanq̄ reminiscētes reminiscendo vitā cui⁹ eas habebat obliuio: id est cui⁹ obliuiscere fuerāt. Itē legit in nona-

Ps. 93. gestimortertio. Intelligite nūc qui insipientes estis in p̄lo: et stulti aliqui sapite. Qui plantauit aurem nō audiet: et cetera. Et cū dictū ē: q̄ deū nō intelligēdo de illo vana dixerunt.

Et etiā praua mens nec memoria sui caret nec cognitione nec amore.

Ca. XIII

Edilectiōe autē dei plura repiuntur

in diuinis eloquijs testimonia. **Ibi**

cū et illa duo cōsequēter intelliguntur: quia nemo diligit cui⁹ non meminit: et q̄

Deut. 6. penitus nescit. Unde illud est norissimū p̄cipuūq̄ p̄ceptū. Diliges dñm deū tuū. Sic itaq̄ p̄dita est mens humana vt nūq̄ sui nō meminerit: nūq̄ se nō intelligat: nunq̄ se nō diligit. Sed qm̄ q̄ odit aliquē nocere illi studet: nō ī merito et mens hoīs qm̄ sibi nocet odisse se dicit. Nesciens. n. sibi vult male: dū nō putat sibi obesse q̄ vult. S; tñ male sibi vult: qm̄ id vult q̄ obsit sibi. Unde illud scriptum est.

Ps. 10. Qui diligit iniquitatē: odit aīam suā. Qui ergo se diligit nouit: deum diligit. Qui x̄o nō diligit deū: etiā si se diligit: q̄ ei naturaliter inditū est: tñ nō incōuenienter odisse se dicitur cū id agit q̄ sibi aduersat et seipm̄ tanq̄ suus inimicus insequit. q̄ p̄fecto ē error: horredus vt cū sibi hoīes p̄desse velint: multi nō faciāt nisi q̄ eis p̄uiciosissimū ē. Similē morbū multoz animalū cū poeta describeret. **Dij** inq̄t meliora p̄ijs errorēq̄ hostibus illū: Discissos nudis laniabāt dentibus arcus. Cū morbus ille corpis fuerit: cur dixit errorē: nisi qz omne animal cū sibi natura p̄ciliatū sit vt se custodiat q̄ntū potest: talis ille erat morbus vt ea q̄z salutē apetebant sua mēbra laniarent. Cū autē deū diligit mens: et sicut dictū est p̄sequenter meminit eūq̄ intelligit recte illi d. p̄mo suo p̄cipit vt eū sicut se diligit. Jam eū se nō diligit p̄ se s; recte cū deū diligit: cuius p̄cipitatione imago illa nō solum est: verū etiā ex vultate renouat et ex deformitate reformat: ex infelicitate beatificat. Quis se ita diligit vt si alterutrū p̄ponat malit oīa q̄ infra se diligit p̄dere q̄ p̄ire tñ supiorē deserendo ad quē solū possit custodire fortitudinē suā eoq̄ frui

Ps. 58. lumine suo cui canit in psalmo. Fortitudinē

meā ad te custodiā. Et in alio. Accedite ad eū **Ibidē. 33** et illuminamini. sic infirma et tenebrosa facta est. vt a se quoq̄ ipsa in ea que nō sunt q̄d ipsa et q̄bus supior est ipsa infelicius laberet p̄ amores quos nō valet vincere: et errores a quib⁹ nō videt qua redire. Unde iam deo miserante penit⁹ clamat in psalmis. Deseruit me for-

titudo mea et lumē oculoz meoz nō est mecū **Ibidē. 37**

Non sane in his tantis infirmitatis et erroris malis amittere potuit naturalē memoriā: intellectū et amorē sui: p̄pter q̄d merito dici potuit: quod supra cōmemoraui. Quis in imagine dei ambulat homo: tñ vane p̄turbat. **The** **Ibidē. 38** saurizat et nescit cui p̄gregabit ea. Cur enim thesaurizat nisi quia fortitudo eius deseruit eum: per quē habens rei nullius idigeret. Et cur nescit cui cōgregabit ea: nisi quia lumen oculoz eius nō est cū eo: et ideo nō videt quod

veritas ait. Stulte hac nocte aīam tuā reptent abs te: hec que p̄parasti cuius erit? **Luc. 12**

Uerū tamen qz etiā talis in imagine ambulat hō et habet memoriā et intellectū et amorē sui. **Ho** minis mens: si ei manifestaret q̄ vtrūq̄ habere nō posset et vnū e duobus permittere eligere: aliter p̄diturus: aut thesauros quos cōgregauit: aut mentē: quis vsq̄ adeo nō habz mentē: vt thesauros mallet habere q̄ mentē.

The sauri enī mentē possunt plerūq̄ subuertere: et mens que nō thesauris subuertit: sine vllis thesauris facilius et expeditius potest viuere. Quis vero vllos thesauros: nisi p̄ mentē poterit possidere? Si enī puer infans quibus ditissimus natus: cū sit dñs oīm que iure sunt eius: nihil possidet mente sopita: quo tandem modo quisq̄ quisq̄ mente possidebat amissat?

Sed de thesauris quid loquor: qz eis quilibet hoīm si talis optio p̄ponat: mauult carere q̄ mente: cum eos nemo p̄ponat: nemo comp̄et luminibus corp̄is: quibus nō vt aux̄ rarus quisq̄ homo: s; oīs homo possidet celum: p̄ lumina enī corp̄is quisq̄ possidet quicq̄ libenter videt. Quis ergo si tenere vtrūq̄ nō possit: et alterutrū cogatur amittere: nō thesauros q̄ oculos malit: et tamen si ab eo simili p̄ditione queraf: vtrū oculos malit amittere an mentē: quis mente nō videat eum oculos malle q̄ mentē?

Mens quippe sine oculis carnis humana est. Sculi autē carnis sine mente esse etiam carne cecū: q̄ beluam videntem? **Hec** dixi: vt etia; tardiores: quibus breuiter cōmouerēt a me: in quozū oculos vel aures he littere puenerint q̄ntum mens diligit seip̄faz etiam infirma et errans: male diligendo at; se

Libet

ctando que sunt infra ipsam. Diligere porro seipam nō posset: si se omnino nesciret: id est si sui nō meminisset: nec se intelligeret: qz in se imagine dei tam potēs est: vt ei cuius imago est valeat inherere. Sic em̄ ordinata ē naturarū ordine: nō locoꝝ: vt supra illam nō sit nisi ille. Deniqz cum illi penitus adhaerit: vnus erit spūs. Cui rei attestat ap̄ls dicēs. Qui autē adhaeret dño vnus spūs est. **Accedente** q̄ppe ista ad p̄cipitationē nature veritatis et beatitudinis illius: non tñ crescente illo in natura: veritate et beatitudine sua. In illa itaqz naturat cui feliciter adhaerit: imutabiliter viuet et imutabile videbit omne qd̄ viderit. Tūc sicut ei diuina scriptura p̄mittit: satiabit in bonis desiderii eius: bonis imutabilib⁹: ipsa trinitate deo suo cuius imago est: et ne vsp̄ia viles erit in abscondito vultus eius: tāta vbertate eius impleta: vt eam nūqz peccare delectet. Seipam vō nunc qm̄ videt: nō aliqd̄ imutabile videt.

De mutabilitate mentis humane qua fit: vt sicut misera facta est ex beata: ita beata pos sit esse ex misera. **Ca. XV.**

Quod ideo certe nō dubitat qm̄ misera est: et beata esse desiderat. Nec ob aliud fieri sperat hoc posse: nisi quia est mutabilis. Nam si mutabilis nō esset: sicut ex beata vita misera: sic ex misera beata esse nō posset. Et quid eā fecisset miserā: sub omni potente et bono dño: nisi peccatū suum: et iusticia dñi sui. Et quid eā faciet beatam: nisi meritū suū et p̄m̄ dñi sui. Sed et meritū eius gratia est illius: cuius p̄m̄ erit beatitudo eius. Iusticiā quippe dare sibi nō potest: quā pditaz nō habet. Hanc em̄ cū hō condere accepit: et peccādo vtiqz pdidit. Accepit ergo iusticiā: p̄ quā beatitudinē accipere mereret. Unde veraciter ei dicit ab ap̄lo: quasi de suo bono sup̄bire incipienti. Quid em̄ habes qd̄ nō accepisti. Si autē accepisti qd̄ gl̄iaris quasi nō accepisti. Qm̄ autē bene recordat dñi sui: spūs eius accepto sentit oīno: quia hoc discit: intimo magisterio: non nisi ei⁹ gratuito affectu posse se surgere: nō nisi suo volūtario defectu cadere potuisse. Non sane reminiscitur beatitudinis sue: fuit quippe illa et nō est: eiusqz ista penitus oblita est: ideoqz nec cōmemorari potest. Credit autē de illa fidedignis litteris dei sui pei⁹ p̄phetā p̄scriptis narrātibus de felicitate paradisi: atqz illud p̄m̄ et bonū hoīs et malū hystorica traditione indicātibus: dñi autē dei sui reminiscit. Ille quippe semp est: nec fuit et nō est: nec est et nō fuit: sed sicut nūqz nō erit: ita

nūqz nō erat: et vbiqz totus est. Propter qd̄ ista in illo et viuit et mouet: et est: et ideo reminisci eius potest. Non quia hoc recordat quod eū nouerat in adam: aut alibi alicubi ante huius corpis vitam. Aut cum primū facta est vt insereret huic corpori. Nihil eni hoꝝ omnino reminiscit. Quicquid hoꝝ est: obliuione delatum est. Sed cum memorat vt conuertat ad dñm tanqz ad eam lucem qua iam cum ab illo auerteret: quodāmodo tangebatur. Nam hinc est q̄ etiam impij cogitant eternitatem: et mēta recte reprehendunt recteqz laudant in hoīm moribus. Quibus ea tandē regulis indicant nisi in quibus vident: quēadmodū quisqz viuere debeat: etiam si nec ipsi eodem modo viuunt: vbi eas vident. Itēqz ei in sua natura cū p̄culdubio mente ista videant: eozqz mētes cōstet esse mutabiles: has vero regulas imutabiles videat quisqz in eis et hoc videre poterit. Nec in habitu sue mentis cū ille regule sint iusticie: mentes vō eoz constet esse iniustas. Vbi nam sunt iste regule scripte: vbi qd̄ sit iustum: et iniustus agnoscat vbi cernit habēduz esse quod ipse nō habet. Vbi ergo scripte sunt: nisi in libro lucis illius que veritas dicit vnde omnis lex iusta describit: et in cor: hoīs q̄ operat iusticiam: nō migrando sed tanqz imp̄mendo transferit: sicut imago ex anulo et in ceram trāsfit: et anulum nō relinquit. Qui vō nō operat: et tamen videt quod operandū sit: ipse est qui ab illa luce auertit: a qua tamen tangit. Qui autē nec videt quēadmodū sit viuendū: excusabilis quidem peccat: quia non est transgressor: cognite legis. Sed etiā ipse splendore aliquoties vbiqz p̄sentis veritatis attingitur: qm̄ admonitus p̄fiteretur.

De reformatione mentis ad imaginē dei: et quot modis spūs appellatio diuersis assignetur naturis. **Ca. XVI.**

Via vō cōmemorati cōuertuntur ad dñm: ab ea deoformitate qua per cupiditates seculares cōformabantur huic seculo reformantur ex illo: audientes ap̄m dicentem. Nolite p̄formari huic seculo: s̄ reformamini in nouitate mētis vestre: vt incipiat illa imago ab illo reformari a quo formata est. Nō eni reformare seipam potest: sicut potuit deoformari. Dicit etiam alibi. Renouamī spūs mentis vestre: et induite nouū hominē: eum qui fm̄ deum creatus est: in iusticia et sanctitate veritatis. Q̄ ait: fm̄ deum creatū: hoc alio loco dicit ad imaginē dei. Sed peccando iusticiam et sanctitatem veritatis amisit: p̄pter quod hec imago deoformis et decolor: facta est: **Roīm. 12.** **Ep̄. 4.** **Gen. 1.**

1. Cor. 4.